

SLADKÝ ŽIVOT

Tara Pammiová
Prsten mně
stačit nebude!

TARA PAMMIOVÁ

PRSTEN MNĚ STAČIT
NEBUDE!

PŘEKLAD

ALENA NOVOTNÁ

Milá čtenářko,

je to trochu kyselé jablíčko, ale jednou jsem do něj kousnout musel. Jistě jste si už všimla, že autorky vytvářejí světy naplněné postavami a jejich příbuznými a partnery, kteří přecházejí z knihy do knihy. A občas je provázanost tak těsná, že bez znalosti knihy jedné je těžké pochopit peripetie příběhu následujícího. Jenže pak se najednou ukáže... že Vy tu předchozí knihu nemáte šanci znát, protože česky nikdy nevyšla. Nebo vyšla před čtyřmi roky – a nepředpokládám, že byste si dějovou linku a okrajové postavy udržela v paměti.

Příčin to má několik – v originále těch knih vychází více, takže musím vybírat, které nechám přeložit a které ne. A holt občas ujeďu. Autorky jsou totiž „zákeřné“. Až při čtení románu Millie Adamsové Kráska a osamělý miliardář jsem si uvědomil, že „první díl“ vyšel před skoro rokem a půl pod názvem Popelčina kouzla. A že jména dvou náhodně zmíněných postav – Gunnara a Olive – nejsou vůbec náhodná, protože to byli hlavní hrdinové knihy Můj nepřítel viking, která vyšla v říjnu minulého roku. A ještě horší je to, že Millie Adamsová zjevně uzavřela jakousi spisovatelskou komunu s Jackií Ashendenovou, protože další postavy z Krásky a osamělého miliardáře – mezi jinými Rose, Apollo a Ares – jsou hrdiny Jackiiných knih, zatímco Athenini bratři Constantine a Alex vystupovali v knihách Milliiných! A bohužel vydání oněch Jackiiných knih v češtině – vzhledem k tomu, že je jich opravdu tak moc – neplánuji...

Co s tím? Asi mně nezbyvá nic jiného než Vám některé peripetie dříve vydaných knih, pokud jsou důležité pro pochopení příběhů nových, nadále připomínat formou poznámek. A doufat, že Vám tím nezkažím požitek ze čtení...

*S láskou
Váš Harlequin*

Tara Pammiová

PRSTEN MNĚ STAČIT NEBUDE!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Marriage Bargain with Her Brazilian Boss

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollins Publishers, 2023

Překlad:

Alena Novotná

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2023 by Tara Pammi

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-621-1 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-622-8 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-623-5 (PDF)

PROLOG

Anushka Reddyová se rozhlédla po luxusním vybavení kabiny soukromého letadla, ale bylo pro ni jako pro čtrnáctiletou holku těžké udržet pozornost, když jí vzrušení naplnilo břicho lechtáním tisíců motýlích křídel. Celé léto může bydlet se svými nevlastními sestrami u prarodičů.

Okamžitě pocítila bodnutí viny. Ne že by nemilovala maminku a všechna ta dobrodružství, která s ní zažívala. Její máma byla známá umělkyně a aktivistka, zabývající se životním prostředím, a cestovala po celém světě – někdy na výstavy svých prací, ale většinou aby načerpala inspiraci. Což znamenalo, že Anush ve svých čtrnácti žila na nejzajímavějších místech světa.

Ale máma byla také často duchem nepřítomná a pronásledovala ji dlouhá období melancholie a deprese. A v takových obdobích zapomínala na běžné drobnosti. Jako třeba na nákup potravin a oblečení a knih pro Anush, nebo na to, že by její dcera měla trávit nějaký čas venku a s dětmi svého věku.

I když její máma byla dost nekonvenční a už v osmi jí řekla, že se narodila z nezávazného poměru, Anushka vždycky toužila po skutečném, stálém domově a rodině, která pevně drží pohromadě. Zvlášť po té, kterou její nevlastní sestry měly s prarodiči z tátovy strany. Jejich společný otec – bývalý umělec

a vznětlivý alkoholik – měl očividně rád různorodost, co se milenek týče, takže ona, Yana a nejstarší Mira měly každá jinou matku.

Přestože byla její máma na instituci manželství alergická, nikdy Anushce neodpírala přístup k tátově rodině. Už šestkrát s prarodiči a sestrami v jejich rozlehlém sídle strávila léto a teď ji čeká další. Tak to alespoň máma Anushce se slzami v očích řekla, zatímco chrlila podmínky a výhrůžky a varování, co se tělesné i duševní pohody její dcery týče, na muže, kterého pro ni prarodiče poslali. A on je všechny přijal s trpělivostí a dokonce laskavostí, jakou si rozhodně nespojovala s... *Caíem Oliveirou*. Přesto se k mámě i přes její emocionální výlevy choval velmi chápavě.

Anush si posunula brýle na nose a prohlížela si ho tak nenápadně, jak jen dokázala.

Caio byl v životě jejích prarodičů dlouholetou stálíci. Bývalý skvělý fotbalista a současný geniální programátor z Brazílie, kterého její dědeček považoval za svou pravou ruku. Anush se na něj odvážila podívat jen schovaná za Miru, protože na slunce se člověk musí dívat velmi opatrně, aby nepřišel o oči.

Ale teď, když ho měla tak blízko, musela svou představu pozměnit. On není slunce. Je to vysoký, dobře stavěný, opálený bůh z jednoho z těch mystických světů z její oblíbené videohry. Světle hnědé oči se zlatými skvrnkami zářily šibalskou inteligencí, skryté pod hustým tmavým obočím. Nad čelem se mu vlnily nakrátko ostříhané, téměř černé vlasy a bradu měl jako nějaký model z módních časopisů. Ten chlap je příliš... *potentní*, vyzkoušela v duchu nové slovo, které jednou použila Yana.

Kdyby byli zvířata, Caio by byl alfa samec.

Nedokázala ho popsat jinak, zvlášť když ona sama byla obrýlená, opupínkováná puberťačka samá ruka samá noha, která netušila, co si počít se svými náhle probuzenými hormony.

Bylo to pro ni nové, tenhle náhlý nával *pocitů*, které nedokázala ovládat. Obvykle býval jejím nejlepším přítelem její rozum. Na ten se mohla spolehnout, že zůstane silná, když máma nebyla, což se v posledních dvou letech stávalo opravdu často.

Ale nemůže na něj zírat celý zbytek letu. To poslední, co by chtěla, bylo, aby si myslel, že je ještě pořád trochu divná.

„Proč mě nepřijel vyzvednout *thaata*?“ zeptala se, když je konečně letuška, která na něj celou dobu dělala oči, nechala o samotě. Neuměla mluvit jazykem tátovy rodiny tak dobře, ale byla rozhodnutá na tom letos v létě zapracovat.

Caio se pousmál jedním koutkem úst a na tváři se mu objevil důlek. „Takže umíš mluvit.“

Anush cítila, jak jí rudnou tváře. A špička nosu nejspíš taky. „Samozřejmě že mluvím, pane Oliveiro. Ale jen když je co říct.“ Anush se nahrbila a povzdechla si. Proč nemůže pro jednou to, co říká, znít normálně?

„To je obdivuhodné a mezi dospělými dost vzácné. A na toho *pana Oliveiru* zapomeň, Anushko. Cítím se pak hrozně starý.“

„Vy *jste* starý,“ vyhrkla Anush a v duchu si omámeně říkala, jak úžasně zní, když tím hlubokým hlasem vysloví její jméno.

Caio se nahlas rozesmál a kolem očí se mu objevily jemné vrásky. A Anushka měla najednou pocit, že je někde hluboko pod vodou a dochází jí dech. Nebyla schopná nějak vstřebat tu jeho neuvěřitelnou krásu.

Jeho úsměv ho přeřadil z kategorie pohledný do kategorie úchvatný, s mezipřistáním ve škatulce nádherný.

„Chci říct... jste o hodně starší než já,“ řekla a nejradši by se schovala pod stůl.

„Dvacet sedm není tak moc, ty ještěrko jedna. Ale jsem přepracovaný a cynický, takže...“ Očima mu

přeběhl stín, ale hned byl pryč. „A oslovení *pan Oliveira* přísluší mému otci. Cítil bych se jako levná napodobenina, kdybych ho používal.“

Na chvíli měl oči plné syrové bolesti.

„Jestli chcete, abych vám říkala jménem, musíte mě ho naučit správně vyslovit,“ řekla, jen aby ho z toho smutku vytrhla. „Já jen vím, že se to rýmuje s *bájo*.“

„Cristo, to ne,“ otrásl se dramaticky Caio a naklonil se dopředu. „Je to Caio,“ vyslovil pomalu.

Anush to párkrát zopakovala, možná trochu víckrát, než bylo nutné. Líbilo se jí, jak to zní.

„Skvělé, *princesa*. A ještě udělej něco s tím vykáním.“

Anush se naježila. „Proč mi říkáte – teda říkáš – princezno?“

„Neříká ti tak dědeček? Proč vlastně?“

„Slib mi, že se mi nebudeš smát.“

„To bych se neodvážil.“

„Vždycky jsem měla ráda pohádky.“

„A proč bych se ti za to měl smát?“

„Máma říká, že život je příliš důležitý na to, abych před ním schovávala hlavu do knížek se zastaralými příběhy.“

Caio otevřel ústa, ale pak je zase zavřel. Anush pochopila, že spolkl cynickou poznámku, aby ji nepřipravil o iluze. Ta drobná laskavost způsobila, že se jí líbil ještě víc. Teď může říct, že ho má ráda nejen kvůli tomu, jak vypadá.

„Co se ti na nich tak líbí?“ zeptal se jí s upřímným zájmem.

„Že vždycky dobře skončí, ať už ty princezny trápí cokoli. Že se vždycky najde někdo, kdo je pro ně ten pravý. Nezáleží na tom, jestli jsou moc stydlivé nebo nemluvné nebo nějak divné. Souhlasím, že některé pohádky jsou zastaralé, ale já si je v hlavě prostě přepisuju tak, jak se mi líbí.“

„Hlavně nezapomeň, že skutečný život takhle vážně

nefunguje, *princesa*. Někdy nemá ani ten šťastný konec. Zbude jen trpké zklamání z okolností i lidí. Láska někdy nestačí.“

„To si myslíš ty,“ škulba bradou nahoru Anushka.

Caio pokrčil rameny a to přitáhlo její pozornost k této části jeho těla. „Já ti vlastně neodpověděl, víd? Dědeček přijet chtěl, i holky. Ale babička měla nedávno astmatický záchvat a já jsem sem stejně měl cestu,“ vysvětlil jí klidně. „Tak jsem se jim nabídl, že tě vyzvednu.“

„A už je *nanamma* v pořádku?“

„Je.“

„Pořád spolu s Yanou chodíte?“ Anush by se nejradši vypařila, když si uvědomila, co to řekla.

Caio byl první muž, do kterého se zakoukala, a už teď chápala, jak moc to bolí. Ale nesmí dát nic najevo, zvlášť ne teď, když se stěhuje na chvíli do Kalifornie a budou se pravidelně vídat.

Nedokázala na něj a Yanu přestat myslet. Obě své sestry zbožňovala a vidět ho s Yanou – která byla nádherná a ve svých devatenácti už byla vyhledávanou modelkou – by bylo trapné a divné.

Vrhla na něj krátký pohled zpod přivřených víček a s úlevou zjistila, že se nenaštval. „Omlouvám se, nic mi do toho není,“ zašeptala.

„To je v pořádku, *princesa*. Upřímná zvědavost mi nevadí.“ Zabubnoval prsty na stole. „S Yanou už spolu nechodíme. Uvědomili jsme si, že by vašim prarodičům a Míře a teď i tobě dost ublížilo, kdybychom jeden druhého zabili. Což se ukázalo jako dost pravděpodobné.“

Anush se rozesmála. Dokonce i jí bylo jasné, že se k sobě ti dva vůbec nehodí. Okamžitě ale zvažněla, když ji napadlo něco dalšího. „Ale jste dál kamarádi, i když jste se rozešli, že jo?“

„A proč ti pomyslení, že bychom nebyli, dělá takové vrásky, Anushko?“ zeptal se Caio a prstem se dotkl jejího čela.

Anushka si posunula brýle na trochu příliš velkém nose. „Nechci se dostat do situace, kdy si budu muset vybrat, na čí straně budu, to je všechno.“

Caio svraštil obočí. „Jak jsi na to přišla, *princesa*?“

„Vím, jak moc na tobě *thaatovi* záleží. A vím, že to s Yanou je někdy těžké. Nechci stát mezi vámi dvěma, když mám konečně velkou rodinu.“

Caiovi se na chvíli v očích objevil šok, než je zahrál další úsměv a jasně zazářily. „Už chápu, proč tvůj dědeček říká, že jsi vzácná bytost.“

Anushka cítila, jak se jí hrne horko do tváří. Sakra proč vůbec otevírala pusu? „Není to jako že bych tě měla nějak ráda jako ráda... to by bylo... nebylo... prostě jsi vážně starý,“ dodala v sebeobraně.

Jeho chraplavý smích jako by ji celou zabalil jako teplá deka. Ten chlap byl prostě úžasný a jeho přítomnost dělala různé věci s jejími vnitřnostmi – zvlášť s podbřiškem a ještě níž, kde nikdy nic takového necítila. Rozumem chápala, co se děje, ale fascinovalo ji to, ta podivná horečka. A také ji to trochu děsilo.

„Oceňuju tvou starostlivost, *princesa*. A tvou velkorysost, s níž mě považuješ za člena rodiny.“ Jeho pohled změkkl. „Těšíš se na léto?“

Anushka se usmála. „Vždycky jsem chtěla být součástí velké rodiny. Žít s mámou je dobrodružství, ale někdy se člověk cítí hrozně sám.“ Polkla náhlou bolest, jež jí stáhla hrdlo. „Dneska byla hrozně rozrušená. Někdy si prostě nemůže pomoci. Nezlob se na ni za to, prosím.“

Caio zavrtěl důrazně hlavou. „Já se vůbec nezlobím, Anushko. Byla rozrušená, to ano, ale já vážně chápu, že to bylo proto, že jí bylo líto, že tě musí poslat pryč.“ Řekl to tak laskavým tónem, až ji to došlo. „Tvá matka je silná žena, která dělá všechno, co může, aby ses měla dobře. Jediné, co jsem z její dnešní reakce pochopil, bylo, že tě má opravdu ráda. Ne každá máma by dokázala udělat to, co ona.“

Anush zamrkala, aby zahнала horké slzy. „Myslíš, že je špatné, že jsem tak nadšená, že budu s Mirou a Yanou?“

„Vůbec ne.“ Hlas měl najednou trochu hlubší. „To si nikdy nemysli. Můžeš být smutná i nadšená zároveň. To se nevylučuje. A rodinné vztahy jsou někdy komplikované, *sim*?“

Něco v jeho očích ji přimělo se ho zeptat: „A co ty, Caio? Máš velkou rodinu?“

„Vlastně ne. Aspoň tedy už ne.“

Měl v hlase něco, z čeho bylo jasné, že je to téma, o němž se nechce bavit. Takže i když byla zvědavá, nechala to být. Nechtěla se ho dotknout šfouráním do bolestivých záležitostí. Přejela dlaní po jemné, měkké kůži svého sedadla a zeptala se: „Takže tohle letadlo... je tvoje, že jo?“

Caiovi se zajiskřilo v očích, jako by ho nepřestávala fascinovat. „Jak víš, že není tvého dědečka?“

„Moji prarodiče jsou přistěhovalci, kteří do Států přišli s prázdnými kapsami. Nikdy by neutráceli peníze za něco tak zbytečně extravagantního.“

„A to už jsem si myslel, že jsem se vyhnul pozornosti ochránitelky životního prostředí. Ale vidím, že pozornosti její chytré dcerky neuteču.“

„Máma by tě mučila nejmíň hodinovou přednáškou,“ zasmála se Anushka. „Koupil sis ho za odměnu, když stoupla hodnota vašich akcií? Teď jsi milionář, ne?“

„Ty se vyznáš i v podnikání? Není divu, že je dědeček tak nadšený, že s nimi teď budeš bydlet.“

Anush se začervenala. „Sleduju, co se s firmou děje. Investovala jsem kapesné od *thaaty* do vašich akcií.“

Caio se překvapeně zachechtal. „Ty jsi prostě dokonálá, Anushko.“

„Přátelé mi říkají Anush,“ řekla, i když ona vlastně žádné opravdové přátele neměla. Jen ty internetové, děti, které ji nemohly odsuzovat, protože mohla

předstírat, že je opravdu dokonalá. „Taky mě zajímá ten finanční software, který jsi vyvinul. Sleduju jeho vývoj už od doby, kdy jste o něm s dědečkem mluvili, když jsem tě viděla poprvé. Jsem taky programátorka.“

„Jo?“

Výzva v jeho pohledu ji přiměla sáhnout do batohu. Byl to dárek od Miry a Yany na její poslední návštěvě a byla to její nejoblíbenější věc. Brzy měla na notebooku otevřený program, na němž pracovala. Otočila displej k Caiovi, položila si bradu na spojené ruce a čekala, co na to řekne.

Caio rychle obrazovku očima přeběhl a ona si ho zase mohla chvíli prohlížet a ukládat si do paměti všechny podrobnosti.

Po několika minutách Caio notebook zavřel a hvízdal.

„Ten program jsi napsala ty?“

Anushka kývla a všimla si, jak mu zasvítily oči.

„Jak dlouho ti to trvalo?“

„Týden.“

Caio na ni chvíli jen mlčky přemýšlivě hleděl a pak k ní natáhl ruku. Anush do ní váhavě vložila svou o kus menší a v břiše ji znovu zalechtala ta motýlí křídla. „Co... proč?“

„To je na stvrzení obchodního partnerství, *prince-sa*. Společně ovládneme svět, ty a já.“

Anush mu ruku stiskla a v duchu si přísahala, že až vyroste, najde si přesně takového kluka a zamiluje se do něj.

Možná ne tak pohledného a přitažlivého a okouz-lujícího a tak... mimo její svět.

Ale každopádně někoho jako on.

PRVNÍ KAPITOLA

O devět let později

*Zvedni hlavu od pohádek, princezno.
Život se má žít, ne o něm jen číst.*

Anush ten papírek se vzkazem rozevřela a zase složila. Dostala ho dnes ráno, dva dny poté, co *thaata* vydechl naposledy. Četla ta rukou psaná slova už tisíckrát.

Bylo to jako znamení. Víc než pouhé znamení – jako výzva k probuzení.

Věděl snad dědeček, jak frustrovaná a nešťastná v poslední době je? Jak uvězněná se ve svém životě cítí? Jak je plná touhy a odporu k muži, kterého měla plnou hlavu od rána do večera?

Šlo to s jeho zdravím z kopce už od doby, kdy přišli o babičku. Byl to šok, z něhož se Anushka i její sestry budou zřejmě dlouho vzpamatovávat. V čerstvém návalu žalu ji zaštípalý oči. *Thaata* jako by věděl, že od něj všechny tři potřebují trochu víc. Víc než lásku a přijetí a náklonnost, které jim vždy dával.

Anushka stála u zadní stěny a prohlížela si dav lidí, kteří se shromáždili v salonu domu v koloniálním stylu, jenž patřil jejím prarodičům, aby se naposledy rozloučili s mužem, který se dotkl života tolika lidí díky technologickému gigantu OneTech. Založil ho před

dvěma desítkami let a dnes z něj bylo multimiliardové impérium, poslední dekádu s Caiem za kormidlem.

Mezi hosty byla i Yanina matka s jejím nevlastním otcem a bratry. A Aristos, manžel její starší sestry Miry, přestože žili posledních devět měsíců odděleně. Jen Anushčina máma chyběla.

Anush se snažila jí při své poslední návštěvě v sanatoriu říct, že na tom dědeček není dobře, ale maminka měla právě horší období a jen na ni mlčky zírala zamlženýma očima.

Mira přiletěla před osmi měsíci z Řecká, když babička dostala infarkt, a už se nikdy nevrátila. Ani ne před rokem je jejich vždy tak rozumná sestra všechny překvapila svatbou v Las Vegas s řeckým podnikatelským titánem Aristem. Nikdy neviděli Miru tak šťastnou. A přesto když se Yana a Anush ptaly, jestli se k Aristovi vrátí, jejich starší sestra se rozplakala.

Nebylo žádným překvapením, že se hostitelské role dnes ujali Mira a Caio.

Caio byl dědicem dědečkova odkazu a vize. A Miru prarodiče vychovali od batolecího věku, od chvíle, kdy její matka odešla a jejich otec pokračoval ve svém svádění každé příhodné sukně.

Anush se zamračila, když si uvědomila, jak dobře spolu ti dva vypadají. V obličeji jejího švagra Arista se zračilo stejné popuzení. Což bylo absurdní, protože ani jedna z jejích sester neměla ani tušení, že její neškodné holčičí poblouznění přerostlo v něco většího, přestože Caio vystřídal víc holek než Yana kabelek.

Jako by vyslovila jeho jméno nahlas, Caio z opačného konce místnosti zalétl očima k ní.

Celý v černém byl jako temné slunce, zářící nad mořem přespríliš jasných hvězd, které kolem něj kroužily v touze po jeho pozornosti. Sklonil se ze své nezanedbatelné výšky, políbil sestru na tvář a zamířil dál do salonu.

Hledá ji. To Anushka věděla s naprostou jistotou

a srdce měla náhle až v krku. Nemluvili spolu už dva dny, od vigilie, kterou drželi u dědečkovy smrtelné postele.

Sledovala ho, jak prochází místností a dychtivě očima laskala jeho rysy, stejně jako sluneční světlo, dopadající sem vysokými okny. To vysoké čelo, hluboce posazené oči, arogantní nos a úzké rty, všechno to znala stejně dobře jako svoji vlastní tvář.

V sedmadvaceti byl úchvatný, ale teď, o téměř dekádu později, měl v sobě něco mnohem víc. Sebevědomí, které způsobovalo, že jiní stejně staří muži vedle něj vypadali jako klauni, když se snažili hrát své ubohé hry a snažili se ji sbalit.

Byla to snad ta zodpovědnost, kterou nesl na ramenou s takovou vážností? Ten instinkt, který ho vždy dovedl neomylně k úspěchu? Nebo smysl po čest a vnitřní integrita, které v kanceláři trochu potlačoval, jako by to byla slabost, ale i tak ovlivňovaly všechno, co dělal?

Nezáleželo na tom, že těch deset let strávila prací pro Caia a s ním. Že byli obchodní partneři už od jejích osmnáctých narozenin. S dědečkovou podporou do toho partnerství vstoupila, aby spolu vybudovali dceřinou společnost, založenou na softwaru, který vymyslela. Jeho znalost trhu a schopnost správně riskovat znamenala, že vydělala miliony, ještě než jí bylo jedenadvacet.

Nezáleželo na tom, že už dávno nemá akné, že se jí postava na těch správných místech zakulatila nebo že v posledním roce randila s různými muži od modely přes ředitele firem až dokonce po kongresmana v zoufalé snaze zbavit se té podivné fascinace.

Nezáleželo na tom, jak moc se změnila. Co se týkalo Caia, pořád ještě byla tou čtrnáctiletou puberťačkou, která si nemůže pomoci a prostě na něj musí zírat. A on byl pořád ještě ten vysoký, temný brazilský bůh, před nímž se červenala a srdce jí tlouklo jako

splašené, a stačil jediný pohled a jí se tajil dech. Už s tím musí něco udělat, nechce se dožít toho, že nad ním bude ještě v šedesáti na dálku slintat. Jediné, co ji trochu zachraňovalo, bylo, že před ním nikdy nedala najevo, jak moc po něm touží.

Přátelé a obchodní partneři a akcionáři Caia zastavovali, aby mu vyjádřili soustrast, aby si udrželi jeho přízeň. Pár skvěle oblečených žen mu položilo svou pěstěnou ruku na předloktí. *Beze slova mu nabízejí, že utěší jeho žal*, pomyslela si kysele.

Zaplavila ji úleva, když si všimla, že jim nevěnuje ani jediný pohled, a hned potom ovšem pocítila bodnutí zahanbení. Ty ženy měly alespoň dost odvahy na to, aby mu daly svůj zájem najevo.

Ne jako ona. Ona jen postává opodál a sní s otevřenýma očima.

Caiův pátravý pohled se zastavil, když ji objevil, jak stojí ve stínu velkého trámu. Jeho stažené rysy se trochu uvolnily. I na tu dálku viděla, jak se pousmál a jak mu zazářily oči.

Byl to ten pohled, který říkal *Jsem tady*, a který patřil ze všech lidí na světě jen a jen jí, tím si byla jistá. Vždy když se na ni takhle podíval, měla pocit, že je mezi nimi něco výjimečného, nějaké pouto. Že jen ona ho může vidět z téhle měkkí, méně bezcitné stránky. Může zahlédnout skutečného Caia pod tou maskou dokonalého podnikatele, kterou ukazoval světu kolem.

Ale poprvé za těch devět let to Anushka nesnášela. Nesnášela, jak se s ním dobrovolně uzavřela do neviditelného vězení a teď z něj nemůže ven.

„Jestli s tím chceš něco udělat, udělej to brzy.“

Anush odtrhla oči od Caia a zjistila, že vedle ní stojí Yana. Zatímco ona vypadala ve svém černém triku bez rukávů a černých legínách jako vrána, Yana vypadala stejně nevhodně v neonově růžových kalhotách

se stejně barevným topem se špagetovými ramínky a příliš velkým sakem, pošíťm bílými flitry.

Ani jedna z nich tu nechtěla být. Protestovaly, nechtěly vystavovat na odiv svůj žal, který hned tak nepřejde. Ale Mira, vždycky zodpovědná, jim připomněla, že by je tam jejich prarodiče určitě chtěli mít. Chtěli by, aby projevily lidem, kteří je milovali, úctu.

Anush si posunula brýle na nose a cítila, jak jí hoří tváře. „Co... co tím myslíš?“

„Je s podivem, že si ještě nevšiml, jak na něj pořád koukáš, Anush... Caio není hloupý, když přijde na ženské.“ Zamračila se Yana a díkybohu mluvila dost tiše. „Ale hádám, že vy dva spolu trávíte tolik času, že ví, jaký jsi introvert a že nemáš žádné skutečné kamarády, takže si možná myslí, že je pro tebe normální, že tě tak fascinuje.“

Anush vrhla na sestru rozzlobený pohled. „Ne každý je tak sebevědomý jako ty, když jde o sex a milostné vztahy.“

„Já si z tebe nedělám legraci.“ Yana jí stiskla ztuhlou ruku. „Chci říct, že si každý myslí, že jsem jen kráska s dutou hlavou a přiváděla jsem *thaatu* a *nanammu* k šílenství svými scénami, což je tak trochu pravda, ale nejsem úplně blbá, Anush.“

„Já s Mirou si o tobě nic takového nemyslíme,“ ujistila ji Anushka a cítila zlost za ni. Zlobila se na zlý svět, který si na ženách vždycky něco najde.

Yana byla krásná. Byla světová třída, s aristokratickými lícními kostmi, krásně tvarovanými, plnými rty, o nichž její fanoušci skládali básně, a nádhernou postavou, plnou přirozených křivek, na níž návrháři tak rádi předváděli své kreace a fotografové ji zbožňovali. Ale v médiích ji často vykreslovali jako hloupou, povrchní bytost, a i její matka často komentovala její krásu jako její jedinou devizu. A Yana jim pro to dávala dost důvodů, když se pořád dostávala do nějakých problémů.

Pod tou krásnou skořápkou ovšem schovávala srdce ze zlata. Jen bylo potřeba chvilku hledat. Obě její sestry ji přivítaly do svého života s otevřenou náručí a bezpodmínečnou láskou. Anush si nedokázala představit, jak by bez pomoci svých sester a Caia zvládla ty poslední roky, kdy se mámino duševní zdraví postupně horšilo.

Yana skládala a zase rozkládala v ruce papírek. Nejistě se na Anushku usmála. „Díky, Anush.“

Jaký vzkaz asi dědeček zanechal pro Yanu? A jaký pro Miru? Cítí se stejně bolavé a uvězněné ve svém životě jako ona?

„S tím, abys něco rychle udělala, jsem si nedělala legraci,“ vysvětlila jí Yana významně.

Anushka vzdala pokus popřít, že netuší, o čem to mluví. „Proč to říkáš?“

„Víš, jak si dědeček myslel, že byste se k sobě s Peterem Huntingtonem juniorem hodili a celé to šlo do háje, protože ten pitomec prohlásil, že jsi jenom žirafa s přerostlým mozkem?“

Anushka si povzdechla. „Nepotřebuju, aby mi to někdo připomínal.“

Yana se zachichotala. „Je to legrační, protože já si myslím, že je to přerostlý dinosaur s mozkem jako hrášek. Všeobecně se ví, že *thaata* a Peter senior se čím dál víc odcizovali od chvíle, kdy dědeček přivedl do firmy Caia.“

„To už je čtrnáct let a bez Caia by firma nikdy nebyla tam, kde je teď.“

„Souhlasím. A pak Caio přivedl tebe a OneTechu se začalo dařit mnohem víc, než kdo předpokládal. Proto Peter senior tlačí na mladého, aby se kolem tebe motal. Jsi zlatá slepička a on tě chce oddělit od Caia.“

„Nikdy bych nepracovala pro někoho, pro koho je Caio nepřítel.“

„Ale to Peter senior neví a je to mistr strategie.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Prsten mně stačit nebude!.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.